

Skupiček za prodano vino je podružnica porabila v pokritje stroškov ter v dobrodelne namene.

V ponedeljek in torek je bila pokušnja prosta in brezplačna, ker so še vedno prihajali kupci iz bližnjih in daljnih krajev. Sklenile so se nekatere prav dobre kupčije, in razen tega so si tujci zabeleževali razne naslove. Obenem bodi pripomnjeno, da daje razne naslove zanesljivih vinogradnikov ter vsakojaka druga tozadevna pojasnila brezplačno tudi kmetijska podružnica v Krškem, oziroma potovalni učitelj za vinstvo Fr. Gombač v Ljubljani.

V nedeljo dopoldne je imel potovalni učitelj Fr. Gombač poučni govor o vinstvu, ki se ga je udeležilo toliko posestnikov, da je bila sicer prostorna šolska soba mnogo pretesna. Predavanju je sledila razdelitev diplom, ki so se priznale razstavljalcem povodom pred mesecem dni v Krškem vršivše se grozdne, sadne in vinske razstave.

Kakor se je sedaj dvakrat zapredoma pokazalo, bo umestno, če se take razstave večkrat prirede, ker zanimanje rase in bo uspeh vedno boljši. Take prireditve dajo sicer mnogo posla, a podružnice smejo v takih slučajih z gotovostjo računati na podporo v to poklicanih deželnih in državnih organov.

„Kmetovalec.“

Poučni in zabavni del.

Ali so angelji ženske?

(Češki spisal Jan Neruda).

Ne vem, ali je to njeno krstno ime „Mina“, ali se morda samo piše „Mina“, s kratka: „Mina“ mi je pisala, da baje imam razvzclati „tisto zamotano vprašanje, ki ga še doslej nihče ni razpletel.“ „Kakega spola so angelji?“ Da baje vse vem, torej tudi to, mi laska Mina.

Že prav — jaz to tedaj razvozlam! Saj se itak celo božje leto ne govori o angeljih bolj, kakor uprav sedaj, o božiču, in potem v pustu in vprašanje je potemtakem tudi časovno. In omenjam rajši takoj, da se, kar zadeva odgovor, brez ugovora strinjam z gospodično Mino, ki pravi: „Malodane v vseh jezikih so angelji moškega spola, in vender, ali si morete predočiti angelja v mišičnati podobi moža? . . . Vsa čast moški moči; ali moj nazor je, da pojem „angelj“ pristoja edino mičnim in nežnim telescem ženskim“ — Da, angelji so ženskega spola. In to lahko takoj neizpodbitno dokažem s kratkimi šesterimi besedami, ako —“

Očividno govori iz gospodične Mine nezmotljiv glas narave, nelažljivo čuvstvo sorodstva. In jaz niti najmanj ne dvomim, da se oglašča isti glas in isto čuvstvo tudi v vseh drugih ženskah, kar jih je po svetu. In to je važna stvar! Enako važno in značilno

pa je tudi, da v nas moških o enakem čuvstvu ni niti najmanjše slutnje. Jaz recimo, nisem se še zares nikdar smatral za nekaj angeljskega — častna beseda! in tudi nisem nikoli začul, kadar sem se bližal kaki ženski, da bi bila zašepetala z ozirom na mene: „Angelj!“ Nasprotno sem jaz jako pogosto vzdihnil pri pogledu na žensko bitje: „Celi angelj!“ Enako se godi gotovo tudi drugim moškim. Pač so tudi izjeme: so moški, ki se sami nazivajo, da, celo podpisujejo „Angelj“, kakor na pr. v Pragi neki slikar, neki krojač, neki branjevec; ali mi drugi jim o tem angeljstvu ne verujemo še najmanjše trošice ne! In oni bržkone tudi ne verujejo v kako svoje angeljstvo.

To je že nam moškim prirojeno, da se pri pogledu na ženske kar nehote spomnimo na angelje. In če se postavimo mi „omikani meščani“ ob času, kadar je po dopoldanskem pouku, na kakem kraju, kjer sta tikoma dve šoli, deška in dekliška — kaj rečemo, kadar bruhnejo štrkavci? „Banda!“ — in kaj rečemo, kadar izidejo dekletca? „Angeljci — angeljčki!“ kakor Kollar v svojih sonetih. In ni doživel marsikateri izmed nas doraslih, da je kedaj klečal pred kako žensko stvarico uprav kakor pred angeljem, ter ji objemal nožice, kakor bi se bal, da bi mu mogla odleteti? Gotovo, da smo si pri tem nehote spominjali slik, na katerih so angelji naslikani s perotmi, z golobjimi — v znamenje dobrote in nedolžnosti, ali s pavjimi — v znamenje, da se tudi angelj, kakor ženska, rad kiti in šopiri.

Pač so tudi ljudje, ki ženskam odrekajo kratkoma vsako angeljstvo. Ženske so baje ljudje, kakor mi, prejkone še nekoliko manj — tako zatrjujejo. Sicer naj se tu sam vrag izpozna! Upam si sicer izpričati docela nezmotljivo, da je angelj po svojem ženska; kolikor pa je nasprotno ženska angelj — ne, tega ne razločim! In so starejši in pametnejši in učenjši ljudje in tudi tega ne morejo razločiti.

Da to dokažem, navedem pesem Miroslava Rückerta: „Prikazen angeljev žrecev“. Vaška dekletca plešejo ob mesečini in sicer radi vročine v onem kostimu, ki ga je rabila Eva pred iznajdbo figove mode. češ, saj tak nihče ne pride! Toda — naenkrat se k njima nekdo bliža: stari gospod župnik. Dekletca zbežé po krilca. Ali najmlajša — te najmlajše so vselej najbolj pametne — jih je ustavila: „Čemu to? V krilcih nas pozna. Plešimo dalje in ne marajmo zanj“. In župnik jih je videl, ter se obrnil nazaj proti domu in polagaje se v postelj je zahvaljeval Boga, da je bil zazrl „angelje žreče“, kar baje pomeni „dobro letino“. — Torej — star in izkušen poznavalec ljudi in angeljev — gotovo poučna dogodba.

Ali pojdemo malo naprej! Kaj misli čitatelj: Ako bi po raznih znamenjih spoznali, da je tudi vrag, nekdanji angelj, ženskega spola, ali bi to ne bil naravnost premagalen dokaz za ženskost angeljev sploh? Jaz tega dokaza tukaj ne izvršim do konca,

jaz čitalca le mimogrede opozorim na marsikaj, naj si potem čitalec samostojno misli in sodi dalje.

Ali se kedaj pravi v življenju tudi o moških, da so „padli angeljci?“

Ali ni pisano v II. Kor. 11, 14: „Satan se izpreminja v angelja svetlobe“ in ni s tem označeno, da mu je to čisto lahko storiti brez posebnega truda? In ali ni hudič vselej prišel, ko je hotel zapeljati kakkega svetnika, k njemu v svoji davni podobi, v ženski podobi?

Ali ne govori v tem pogledu docela jasno v naših ženskah zopet tisti, že omenjeni negoljufivi glas narave, nezmotljivo čuvstvo sorodstva? Ali nam ne odgovori vsaka, kadar njej rečemo: „Angelj ste!“ — „Da, ali oni z rogama“, „z rožiči“ itd.?

Ali more kdo drug na svetu napraviti tak pekel kakor ženska?

Kadar si da človek dolgo opraviti s hudičem, ali si ga ta potem ne vzame? In kadar se človek, dolgo peča z žensko, ali si ga ta tudi končno ne vzame?

In naše staro narodno modroslovje nam ponuja dokaj pomisleka vrednih rekov. „Čim kdor lepši, tem hudiču ljubši“, ali: „Hudič ima veliko sladkorja, in zato napravlja tudi greh sladak“, ali: „Hudič mora vselej svojo izvršiti“, ali končno: „Bogu služi, hudiču pa se ne zameri“, kar je ravno toli veljavno, kakor če rečeš: Bogu služi, pa ženski se ne zameri“.

Ali ne priganjajo ženske hudiču največ človeških žrtev in ali jim za to ne pomaga hvaležni hudič kakor se je zgodilo v Nemančicah, da je hudič neki ženski, ki je na biljo sv. Tomaža predla preko desetih zvečer, ter se je s tem zamerila svetniku, nasvetoval, kako naj prevari svetnika?

Ali ne zapeljuje hudič pogosto tudi v sami hiši božji moško dušo k raztresenosti in nepobožnosti? In ne delajo ravno tam ženske isto?

Ali se ne slika hudič na Poljskem v nemški noši? Pri nas črn? Na Laškem rudeč? Med zamorci bel? In ne razodeva to ženskega značaja, ki zahteva vedno kake izpremembe v modi?

Ali si ne vzame hudič, kadarkoli se ženi, vselej staro babšče, in ali bi to storil, ako bi bil — moški?

I t. d !

Toda, pojdemo še malo dalje. Čitalec morda že upije: „To so zgolj le verjetnosti, negativni dokazi — jaz zahtevam že naravnostnega dokaza!“ Prav, kakor si kdo želi, ponudim vam torej naravnosten dokaz, da je angelj po spolu ženska!

Vsakdo ve, da so „angelji varuhi“, ter da ti angelji varujejo otroke. Prosim, ali si jemlje za pestunjo, za varuško k otrokom moški ali ženska?

Čitalec je osupnjen! Ali čitalec je jako omikan človek in v hipu se osvesti, ter reče: „Hm — v Iztočni Indiji, odkod so k nam prišli vsi začetki

omike, so tudi moške pestunje. Morda je ta starodavna naredba „angeljev varuhov“ prišla tedaj z Indije k nam“.

No prav — mene ne bo čitatelj zmotil! Ravno pred osmimi dnevi sem citiral na tem mestu prostonarodno pesem: „Kdor je preveč za ples vnet, k sebi ga vzame angelj svet“. Prosim, kdo rad pleše? Ali to niso ženske?

Čitalec je po tem dokazu zopet pobit. No — jaz ga z dokazi popolnoma ubijem! Jaz mu o tem, da so angelji istinite ženske, navedem dokaz, ki stare vse dvome. Izigram trumf, ki ga ne prebije nihče na svetu. Trumf, ki je v istini trumf. V sv. pismu — pri sv. Lukežu 2, 13 — čitamo: „In hitro je bila pri angelju velika množica vojakov“.

Album.

Ruski spisal Anton Čehov.

Častni svetnik Kratjerov, suh in šibek človek, je stopil naprej in obrnivši se k Žmihovu dejal: „Vaša ekscelenca! Ganjeni v globočino vsled Vašega dolgoletnega predstojništva in vsled Vaše očetovske skrbi . . .

„— ki traja že več kakor 10 let . . .“ mu je narekoval Zakusin.

„— ki traja že več kakor 10 let, mi, Vaši podložniki, ob današnjem, za nas imenitnem dnevu, prinašamo Vaši ekscelenci v dokaz svojega spoštovanja in globoke hvaležnosti ta-le album z našimi fotografijami in želimo si, kar zadeva Vaše zaslužno življenje, da bi še dolgo, kar najbolj dolgo, do oddaljene smrti nas vodili . . .“

„— s svojimi očetovskimi navodili po potu resnice in napredka . . .“, je pristavil, obrisavši si pot, ki mu je udaril na čelo, Zakusin, kojemu se je očitvidno hotelo tudi govoriti, ker je imel, kakor se je zdelo, pripravljen govor.

„Naj se torej množe in kopičijo“, je končal, „Vaše zasluge in čini še dolgo in dolgo na potu duha, dela in javnega blagra“.

Na levem, zgubanem licu gospoda Žmihova se je prikazala solza. „Gospoda“, je dejal s tresočim glasom. „Nisem pričakoval, nikakor nisem mislil, da boste slavili moj skromni jubilej . . . Ganjen sem . . . da . . . zelo ganjen. Ne pozabim tega trenutka do smrti in verujte . . . verujte, prijatelji, da Vam nihče toli dobrega, kakor jaz . . . In če je tudi bilo kaj med nami, bilo je to i k Vašemu pridu . . .“

Žmihov, pravi državni svetnik, je poljubil svetnika Kratjerova, ki ni pričakoval tolike časti ter je obledel v zamaknjenju. Med tem mu je predstojnik stisnil roko, s čim je naznanjal, da ne more vsled ganjenja govoriti, in je zaplakal, kakor bi mu ne prinašali prekrasnega albuma, temveč nasprotno, mu ga jemali. Potem pomirivši se nekoliko, ter izrekši še